

Tisztelt Emlékezők, kedves Családtagok, Sporttársak!

Szomorú okból gyűltünk itt össze, Boros Zolitól búcsúzunk.

Átérezve a család fájdalmát, veszteségét, őszinte együttérzéssel és részvéttel jöttünk ide a Sportmúzeum mellé, amely tájfutó szobájának felújítása Zoli szívügye volt, s amelynek megvalósulásában sajnos már nem tud tevőlegesen részt venni.

Az elmúlás, a búcsú keserű perceiben megrendült lélekkel, mély megindulással állunk itt, hogy a család, a barátok, a tisztelők és sporttársak, illetve a magam nevében utolsó Isten hozzádot mondjunk. E torokszorító percekben Erdély nagy költőjének, Reményik Sándornak a soraival vallom:

*Most búcsúzunk! ... búcsúzunk, ...
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjainktól, mik lassan kihűlnek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk"*

Kármán Katalin vagyok, összeköt bennünket első edzőnk Kozák István, nevelő klubunk az Egri Spartacus, és jelenlegi egyesületünk a Hegyisport Szentendre. Zoli nekem két évig edzőm volt, első és második feleségének nem csak sporttársa, de barátja is vagyok.

Kapitány sportolói múltjának állomásait hosszasan lehetne sorolni.

1964-ben lett igazolt sportoló. 1966-ban érettségizett az egri Dobó István Gimnáziumban. 1978-ban testnevelő tanári oklevelet szerzett az egri főiskolán, majd hosszú ideig sportszervezőként, sportvezetőként dolgozott.

Első futója volt az 1972-es Felnőtt Világbajnokságon bronzérmes szerzett csapatnak, ez azóta is az egyetlen magyar érem ezen a szinten. Az 1974-es VB-n hatodik helyezett váltónak is tagja volt és indult az 1970-es és 1981-es VB-n is, egyéniben 18. hely volt a legjobb helyezése. Négy nappali és egy éjszakai felnőtt magyar bajnoki címet nyert a hetvenes években, öt alkalommal lett az "Év férfi tájfutója". Négyyszer győzött a Nov. 7. emlékversenyen, világbajnokokat megelőzve. Itthon a 70-es évek első felében verhetetlen volt.

Élversenyzői pályafutása után tevékenykedett az Magyar Tájékozódási Futó Szövetség elnökségében alelnökként, a Heves Megyei Tájfutó Szövetségben főtítkárként. 2020-ban bekerült az MTFSz első 50 évének 50 meghatározó személyisége közé. Példamutató sportpályafutásával és személyiségével érdemelte ki a Kapitány becenevet.

Szenior korában is aktív volt, megszámlálhatatlan bajnoki címet szerzett, megismerkedett a tájkerékpározással, ezt a szakágat is komolyan vette, két éve a világbajnokságon 3. lett. A téli időszakban pedig rendszeresen sífutott. Elhivatott, nagybetűs sportoló volt.

Halála előtt 4 nappal betegségéből gyógyulva nem futott velünk, de sétált egyet és fényképezte kedvenc témáját az erdőt, a terepet.

Van egy igaz barátja, akivel gyermekkoruk óta összefonódott a sorsuk, aki itt áll közöttünk megrendülten. A lelkéből kiszakadt gondolatait tolmácsolom most. Ő Nagy Árpád, az egri tájfutás egyik motorja, az Öreg, akit sporttársai, így Zoli is, már a 70-es években, és a mai napig is így szólítanak.

Kapitány! Halálhíred sokkolt... Mintegy 60 éve ezer szállal kötődtünk egymáshoz, a jövőre nézve is még rengeteg közös tervünk volt. A 80. születésnapomon Te mondtad a köszöntőt, és megbeszéltük, hogy a következő kerek születésnapodon pedig én mondom.

Mi voltunk a 60-as évek elején az első „futóbolondok” Egerben. Ha nem is tudatosan, de felvállalva hirdettük ezzel az egészséges és sportos életmód iránti elkötelezettségünket. Autóstoppal közösen bejártuk fél Európát, versenyeztünk, túráztunk, kalandoztunk.

Részese lehettem az 1972. évi Világbajnokságra való felkészülésednek, ahonnan egy bronzéremmel tértél haza.

Magyar Bajnokságon váltóban 3 alkalommal állhattunk fel együtt a dobogóra.

A 80-as évek közepén IBUSZ Kupa néven leraktuk egy nagy egri tájfutóverseny alapjait. Ennek keretében 1986-ban, és 88-ban a Világ Kupa állomásaként Egerbe látogatott a tájfutó világ elitje.

A 90-es években együtt lettünk a Magyar Tájékozódási Futó Szövetség Elnökségének tagjai.

Az ezredfordulón megálmodtuk, és megvalósítottuk Egerben a Sportmúzeum tájfutó részlegét, amelynek fejlesztése azóta is szívügyünk.

Kapitány! Barátságunk elkísért 60 éven keresztül. Ehhez kellett a Te személyed, személyiséged is. Köszönöm a magam és mindannyiunk nevében a sok közös élményt, a túrákat, bicajozásokat, a jó hangulatú névnapokat, vacsorákat, a vidám, sportos szilvesztereket, beszélgetéseket.

Köszönöm, mert mindezt tetted mindannyiunk örömére, kapitányi bölcsességgel. Kívánok Neked sok sikert az égi tájfutó pályákon!

Isten Veled! Nyugodj Békében Barátom!

Nehéz felfogni a felfoghatatlant, hogy aki volt, nincs többé. Nincs többé? De mégis! Hiszen itt maradtak szeretteid, itt maradtak a baráti kör tagjai, sporttársaid s itt maradt, lelkünkben Eger, ifjúságunk városa is. A halállal az élet nem áll meg.

Újra dolgos hétköznapiak jönnek, a munka meghozza a gyógyírt a fájdalomra, a sebek beforrnak, de a hegek emlékeztetőül megmaradnak. Búcsúzunk, de nem feledünk. Akit szerettünk, akit tiszteltünk, akiért gyertyát gyújtottunk, az itt marad közöttünk, itt marad a lelkünkben mindörökké.

Arany János soraival:

*„Midőn a roncsolt anyagon
Diadalmasan lelked megállt;
S megnézve bátran a halált,
Hittel, reménnyel gazdagon
Indult nem földi utakon,
Egy volt közös, szent vigaszunk
A lélek él: találkozunk.”*

Drága Zoli! Nyugodj békében!